

oppbrudd

ARBEIDERKLASSENS FRIGJØRING ER FORUTSETNINGA
FOR ET FRITT UNIVERSITET

5. årg.

Organ for SUF (m-l) - stud

Nr 2 - 1970

KRAFTIG DEMONSTRASJON MOT LÅNEKASSA

De øyeblikkelige krava som er reist for å kompensere momsen, vanlig prisstigning og produksjonsøkning, er 150 kr. pr. måned i økte lån samt 110 kr. pr. måned i momsstipend. Disse krava er absolutte minimumskrav, de vil bare kompensere den forverringa som har funnet sted.

Hvorfor har ikke studentene tidligere gått til kamp mot denne økonomiske tilstrammingspolitikken? Studentene har ikke tidligere hatt noen organisasjon som kunne organisere og konsentrere en forsvarskamp. Vi har ikke hatt noen faglig organisasjon som kunne fremme studentenes krav overfor lånekassa ved de årlige "lønnsoppgjør": låneutdelinga.

Våre "lønnsoppgjør" har vært bestemt utelukkende av lånekassas byråkrater og av statens retningslinjer for lånekassas virksomhet.

Demonstrasjonen lærer oss at vi kan etablere taktisk styrkeoverlegenhet dersom vi mobiliserer alle våre styrker til kamp for våre krav.

Under parolene "Til kamp mot forverra levevilkår", "Full kompensasjon for moms og vanlig pristigning", og "Samla front mot monopolkapitalens framstøt" gikk 1000 studenter i demonstrasjon onsdag 4/2 i protest mot statens økonomiske tilstrammning overfor studentene og det store flertall av folket. Utfra tankegangen: "Byråkratene kom ikke til oss. Vi går til dem med krava våre!" møtte studentene opp utafør Kirke- og Undervisningsdepartementet.

Demonstrasjonen var et viktig ledd i kampen Faglig Studentfront fører mot Lånekassas og statens stadige angrep på studentenes økonomiske kår. Låna har i realiteten blitt sterkt redusert i de siste åra i forhold til vanlig prisstigning og produksjonsøkning. Studentenes levestandard har gradvis sunket, men først den siste brutale forverringa ved innføringa av momsen har gjort det mulig å samle studentene til kamp.

Av kampen har vi også lært at det ikke er slemme byråkrater eller politikere vi slåss mot, men monopolkapitalens angrep på studentene og resten av folket. Vi slåss ikke mot enkeltpersoner, men mot en klasse, borgerskapet. Følgelig kan ikke studentene aleine slå tilbake framstøt som rammer hele folket, vi må stå sammen med arbeiderklassen i kampen mot momsen, og andre utpressingstiltak som rettes mot folket.

forts. side 3

HENSYNSLØS UTBYTTING AV KANTINE-PERSONALET

I slutten av forrige uke blei det brukt papp-tallerkener og plastbestikk i serveringa i Grillen. Bakgrunnen for dette var at sju av arbeiderne i oppvasken hadde slutta på grunn av de umenneskelige arbeidsforholda og låge lønningene. I november ifjor sendte arbeiderne en henvendelse til sin arbeidsgiver, Studentsamskipnaden i Oslo, om disse forholda:

"Herr bestyrer Kjell Leirvåg, Student-samskipnaden, Blindern.

Arbeidsforholda v/ Frederikke

Foranlediget av utallige henvendelser og klager både fra organisert og uorganisert personale må vi som ansvarlige tillitsmenn rette en alvorlig og inntrengende henstilling til Dem om at De overfor Styret tydelig markerer at det er altfor lite arbeidshjelp på stedet. Det er spesielt prekært ved disken, oppvaskavdelingen samt kjøkkenseksjonene.

Forholdene er i dag slik at personalet slår seg for å gå på arbeidet. Nyansatte slutter etter kort tid, og eldre personale som er sluttet er ikke blitt erstattet, samtidig som arbeidsmengden øker pga det høye studenttall.

Vi kan nevne at koldkjøkkenet skal holde 18 kantiner med mat, foruten alle tilstelninger med snitter m.v.

Oppvasken har ikke stor nok kapasitet slik at brukt servise og bestikk blir stående i traller og på gulvet i Frederikke, som ryddedamene må sørge for å få inn.

Vi håper at styret ser alvorret i situasjonen,

og gjør hva som er mulig for å bedre arbeidsforholdene.

Vi håper på et snarlig og positivt svar. Henvendelsen er undertegnet av klubbformannen, og tillitsmannen ved Frederikke. Et par linjer i en "Orientering fra møte i Studentsamskipnaden styre 19. januar 1970" som blei framlagt i Studenttinget, er alt pampene spanderer for å kommentere saka. Samskipnaden påstår at den utilstrekkelige bemanninga bare skyldes "vanskene med å skaffe boliger til de ansatte" og det eneste tiltaket de vil sette i verk for å rette opp arbeidernes elendige kår er å annonserer etter boliger.

Sjøl sagt er de elendige boligforholda for de ansatte en av årsakene til at så få vil ha disse jobbene. Men hovedårsaken er at Samskipnaden ikke vil tilsette tilstrekkelig arbeidshjelp til at forholda kan bli noenlunde utholdelige, dessuten at lønningene ligger utrolig lågt.

Samskipnaden er oppretta av staten, og staten er igjen et redskap for den herskende klassen, monopolkapitalen. Når samskipnaden øker matprisene med over 20%, kommer sjøl sagt ikke dette kjøkkenpersonalet til gode i form av høyere lønn eller bedre arbeidsforhold. Samskipnadens politikk rammer både arbeidere og studenter. De opplysningene som kommer fram i denne artikkelen, må gi støtet til at studentene setter seg bedre inn i situasjonen for de ansatte i Studentsamskipnaden for på det grunnlaget å gi arbeiderne en kraftig støtte i deres kamp for skikkelige arbeidsforhold. ARBEIDERE OG STUDENTER TIL FELLES KAMP MOT FELLES FIENDE!

STUDENTENE MÅ UNDERORDNE SEG ARBEIDERKLASSEN I KAMPEN MOT MONOPOLKAPITALEN OG FOR SOSIALISMEN

PLATTFORM FOR SUF(M-L)S UNIVERSITETSPOLITIKK

Flertallet av norske studenter rekrutteres fra borgerlig eller småborgerlige befolkningslag. Ettersom store deler av småborgerskapet i dag er i ferd med å proletariseres samtidig med at monopolkapitalens behov for akademisk arbeidskraft øker, rekrutteres stadig flere studenter fra arbeiderklassen. Når studentene er ferdig med sin utdanning, vil de fleste av dem bli lønnsarbeidere. Derfor har det store flertall av norske studenter felles interesser med arbeiderklassen. Hovedmotsigelsen ved norske universiteter går derfor allment mellom flertallet av studentene og monopolkapitalen. Monopolkapitalen preger utviklinga av dette forholdet - den utgjør hovedsida i motsigelsen.

I samband med krisa i kapitalismen setter monopolkapitalen i dag i verk voldsomme angrep for å strukturrasjonalisere universitetene med henblikk på en tredobling av antallet ferdige studenter. Strukturrasjonaliseringa er formelt retta mot universitetenes struktur - mot organiseringa av studiene. Reelt rammer angrepet studenter og lærere. Studentene får hardere arbeidspress og utsettes for strengere økonomisk og faglig kontroll. For lærerne betyr studieeffektiviseringa større administrasjonsbyrder, økt undervisningsplikt og mindre tid til forskning.

På bakgrunn av denne alvorlige trusselen mot studentenes leve- og arbeidsvilkår er det (i Oslo og Bergen) blitt dannet enhetsfronter til forsvar for studentenes interesser (Faglig Studentfront). Disse forsvarsfrontene må fortsatt være anti-kapitalistiske fordi det er umulig å bekjempe rasjonaliseringa uten å forstå årsakene til den. Frontene må derfor ikke forfalle til perspektivløs brødpolitikk. Forsøk på å gjøre frontene "sosia-

listiske" må også avvises. Det splitter opp studentene til en kamp mellom sosialister og ikke-sosialister.

De norske studentenes kamp blir på bakgrunn av monopolkapitalens angrep i dag en utpreget forsvarskamp. Siden monopolkapitalens angrep (i hovedsak gjennom Ottosenkomiteen) primært retter seg mot universitetenes nåværende struktur, må forsvarskampen i første rekke ta sikte på å forsvare denne strukturen. Ulike former for "fag- og ideologisk kritikk" eller "alternativdebatt" må derfor i den nåværende situasjon avvises som hovedlinje i interessekampen.

SUF (m-l) støtter enhetsfrontenes arbeid fullt ut, arbeider i dem for å ivareta studentenes interesser og søker å vinne studentene for en riktig linje i interessekampen. Dette betyr ikke at SUF (m-l) på universitetene bare arbeider innenfor frontenes politiske ramme. En viktig oppgave for marxist-leninistene er å sette det anti-kapitalistiske arbeidet i sammenheng med arbeiderklassens kamp for sosialismen.

Hovedmotsigelsen på universitetene er en direkte avspeiling av hovedmotsigelsen i samfunnet - mellom proletariatet og borgerskapet. Derfor kan den ikke løses isolert. Studentene må underordne seg arbeiderklassen i dens kamp mot monopolkapitalen og for sosialismen. Men arbeiderklassen kan ikke vinne denne kampen uten å være ledet av et ekte revolusjonært kommunistisk parti som bygger på marxismen - leninismen Mao Tsetungs tenkning. Såleis er bygginga av det revolusjonære kommunistiske partiet også en forutsetning for at studentenes sak skal kunne vinne endelig seier.

SLÅ TILBAKE MONOPOLKAPITALENS RASJONALISERINGSFRAMSTØT PÅ UNIVERSITETENE!

FRAM FOR ARBEIDERKLASSENS MARXIST-LENINISTISKE PARTI!

Vær på vakt mot alle slags rasjonaliseringstiltak!

I sin artikkel: "Til spørsmålet om de russiske kommunistenes strategi og taktikk" viser Stalin oss hvordan strategien skal angi den hovedretningen som arbeiderklassens kamp skal gå i for å oppnå sine mål. Videre viser han hvordan taktikken er underlagt strategien, og må tjene strategien.

Hvorledes er så disse retningslinjene blitt konkretisert i interessekampen på universitetet? Utgangspunktet måtte være en undersøkelse av de objektive økonomiske forholda i samfunnet som bestemmer statens universitetspolitikk. Denne undersøkelsen har pekt på to grunnleggende motsetninger: På de ene sida monopolkapitalens presserende behov for en stadig økende mengde universitetsutdannet arbeidskraft, og på den annen side den ytterligere belastning en slik utdannelsespolitikk vil medføre for en økonomi som allerede står på randen til å bli kastet ut i uløselige kriser. På denne måten blir det viktigste for monopolkapitalen å presse prisen på utdanning mest mulig ned.

Resultatet er blitt en universitetspolitikk som forsøker å presse kostnadene ned til et absolutt minimum gjennom effektivisering og strukturrasjonalisering av studiene, samtidig som stadig større deler av kostnadene blir skjøvet over på studenter og lærere.

Vi kan altså si at på universitetet går hovedmotsigelsen mellom monopolkapitalen og det store flertallet av studentene. I denne motsigelsen er monopolkapitalen hovedsida. Det er den som gjennom sine framstøt gir motsigelsen dens karakter. Studentenes strategi blir følgelig defensiv. Vår hovedoppgave blir å avvæpne motstanderens framstøt, og slik forsvare våre inter-

esser, samtidig som vi avskjærer monopolkapitalen en mulig løsning på dens egen krise.

Vårt viktigste våpen i denne forsvarskampen er den politiske mobiliseringen og organiseringen i en bred felles front. Faglig Studentfront med sitt klart antikapitalistiske program har vært hovedpillaren i dette arbeidet, og for ytterligere å heve det politiske nivået og øke årvåkenheten hos medlemmene foran de avgjørende sammenstøtene, blir det nå satt igang omfattende studiearbeid innen fronten.

Med utgangspunkt i Mao Tsetungs: "Om langvarig krig", og etterhvert også våre egne erfaringer, har vi kommet fram til at kjernen i den strategiske defensiven må være taktiske motoffensiver. Særlig viktig i denne sammenheng har vært å velge riktig tidspunkt for de forskjellige aksjonene. Det har vist seg at motstanderens er svakest i det øyeblikk den selv går til åpenlyse angrep. Det er da vi må sette inn våre motangrep for å drive den overmektige fienden på midlertidig retrett.

I kampen mot vektallsordninga på HF var møtet i fakultetsrådet et slikt naturlig tidspunkt for vår aksjon, mens i kampen mot lånekassa var det nå vi måtte sette inn vårt hovedframstøt. Det var ved de nylige utbetalingene av lånene at studentene fikk merke låneinnskranningene på kroppen. Det er nå virkningene av momsen for alvor har begynt å gjøre seg gjeldende, og følgelig nå forbitrelsen i studentmassen er sterkest. Derfor må vi konsentrere størst mulige styrker i korte og intensive aksjoner nå når forholdet mellom lånekassa og studentene er i bevegelse. Bare på den måten kan vi ha håp om å oppnå maksimalt resultat.

Grunnen til at aksjonene må være korte og intensive er at taktikken må være underordnet den langsiktige strategien. Enkelte vil kanskje hevde at statens økonomiske politikk overfor studentene innebærer så åpenbare provokasjoner og følgelig møter en så kompakt motstand blant studentene at denne aksjonen burde gjøres til hovedaksjon for hele vårsemesteret. Men en slik politikk ville være å bedømme taktikken isolert fra den defensive strategien. Det ville være å lukke øynene for de sammenhenger analysen av de objektive forholda har vist oss, og som er grunnlaget for hele strategien.

Selvsagt skal vi ikke plutselig avvikle hele kampen mot lånekassa, selvsagt kommer vi foran vårens lønnsoppgjør til å sette vår økonomiske interessekamp i relasjon til hele arbeiderklassens lønnskamp. Men i mellomtida må vi ha helt klart for oss sammenhengen mellom monopolkapitalens ulike framstøt. Det viktigste angrepet på studentenes økonomi er tross alt ikke at disse alene skal sikre kapitalistenes profitt – studentenes økonomi er på forhånd så svak at det er et svært begrenset utbytte man kan ha håp om å hente her. Den svake økonomien gjør imidlertid at selv mindre sanksjoner presser studentene til randen av økonomisk ruin – makthaverne håper at de på den måten kan svekke studentenes motstandskraft mot selve hovedframstøtet: effektiviseringa av studiene.

I virkeligheten vil innstramninga fra lånekassa få flere til å forstå hvem som er fienden og på den måten øke studentenes muligheter til å yte kraftig motstand mot seinere angrep.

En forutsetning for at forsvarskampen skal lykkes blir derfor /kontinuerlig å bringe riktige og grundige analyser av forholdene, slik at studentene hele tida kan ha klart for seg sammenhengen mellom de parallelle framstøtene.

Et slående eksempel på den sammenheng- en og et naturlig hovedområde for framtidige aksjoner, er forholdene ved SV-fakultetet. Her opererer man med et døbeløst økonomisk press. Studentene tvinges

gjennom lånekassa til å velge "rasjonelle" fagkombinasjoner, mens instituttene rammes av økonomiske sanksjoner fordi studiene er for fritt organiserte. Slik drives hele fakultetet ut i økonomisk krise, og vi får en "krisekomite", Meinich-komiteen, som skal finne fram til en "løsning" på de økonomiske problemene.

Gjennom innsamling av data angående lærere, studenter, undervisningstimer, rom, o.l., vil man legge grunnlaget for å beregne et studieopplegg med optimal utnyttelse. Skulle de utspekulerte planene lykkes vil vi altså få en situasjon hvor fakultetet tilsynelatende av fri vilje lanserer sin egen tvangstrøye.

Den taktiske hovedoppgaven i denne saken blir å innprente enhetsfronten mellom studenter og lærere ved alle institutter.

Resultatet av planlegginga eller tidstudiene vil bli øket arbeidspress både for lærere og studenter. For lærerne vil det gi seg utslag i større arbeidsmengde innafor administrasjon og større undervisningsbyrde. Studentene må gå igjennom studiene etter strammere opplegg enn før og undervisninga blir dårligere p.g.a at lærertallet skjæres ned til et minimum i forhold til studenttallet.

Foreløpig har staten lykkes bare så alt for godt med sin splitt og hersk politikk. Instituttene slåss innbyrdes om de slunkne bevilgningene, og innen de enkelte instituttene spilles studenter og lærere opp mot hverandre i f. eks. spørsmålet om lukking av studiet. Disse hindringene kan bare overvinnnes dersom flertallet av lærere og studenter for forståelse for at det her som ellers i samfunnet dreier seg om økonomisk interessekamp. Da først vil man kunne avfeie statens "kakeproblematikk" og ha et grunnlag for en aktiv og solidarisk forsvarskamp.

RØD FRONT-STYRET I DNS

Lør. 14. febr. – Bo Gustafsson

SOVJETS SOSIALIMPERIALISME – sosialisme i ord, imperialism i handling

I Kroa

Kl 19.30

LÅNEKASSE-AKSJONEN

Forts. fra første side

Den gradvise tilstramninga har ført til at hver enkelt student har ført en langvarig, stille krig med lånekassa på individuell basis. Resultatene av disse individuelle kampene – en reell senking av gjennomsnittslåna – har vist et overfor en mektig motstand, staten og Lånekassa, nytter det ikke å kjempe på egen hånd.

Hva så med studentenes velferdsorganisasjoner, Studentsamskipnaden, Studenttinget og NSU, som i alle år har gitt seg ut for å ivareta studentenes interesser. Resultatet av deres arbeid viser at de ikke har lykkes, og en politisk analyse av disse organisasjonene viser at de heller aldri kan gjøre det.

Organer opprettet av staten blir nødt til å operere innenfor de rammer staten setter, de må følgelig arbeide for hva som er "realistisk" uansett om de da går på tvers av studentenes interesser.

På Lånekasse-møtet som FSF arrangerte, avslørte NSU's formann Yrvin at han slett ikke vil kjempe for studentenes interesser. På den ene sida viste han hvor liten statens støtte til studentene er i forhold til utgiftene, på den andre sida avslørte han det nytteløse i NSU's politikk overfor staten. Staten kan ikke godsnakkes med eller overtales til å være snillere mot studentene.

Deretter uttalte Yrvin at han mente at FSF's krav kanskje var urealistiske, sjøl om krava er reine uttrykk for den økonomiske forverringa som har funnet sted. NSU's formann mente at sjøl om studentenes økonomiske situasjon er dårlig og sjøl om den er blitt ytterligere forverra den siste tida, var det ikke riktig å kreve full kompensasjon for denne forverringa.

Det var klart da semesteret startet at forholdene var ufordelaktige for motstanderens. Lånekassa var i bevegelse fordi den foretok en økonomisk tilstramming overfor studentene. I stedet for å øke låna i forhold til den skattelegginga som momsen innebærer, gjorde lånekassa ingen ting.

En motstander er svakest og mest sårbar når han er på marsj, i bevegelse. Studentenes forsvarskamp overfor Lånekassa, har klart brakt ytterligere forvirring blant lånekasse-byråkratene.

Lånekassa sender ut pressemelding for å avsnanne studentenes utregninger og krav. De kommer med tall som viser at samla støtte har økt. Men dette viser ikke at søkermassen har økt enda mer, og tilslører derved at gjennomsnittslånene har blitt mindre. Videre prøver de å finne ut om det er noen tilstramming i de reduksjoner de foretar overfor de enkelte lånesøknadene på grunnlag av sine egne snevre utvalg. På denne måten vil de forsøke å komme fram til at flere studenter enn tidligere får det de søker om. Sjølsagt må en her ta med i betraktning at de fleste studenter ikke gidder å lure seg sjøl i lengden ved å søke om mer enn det de veit de kommer til å få.

Vi ser altså at Lånekassa febrilsk leter etter måter å vri seg unna studentenes avsløringer på. Som statsorgan må den forsvare statens økonomiske politikk overfor studentene.

Men dette er bare den ene sida av de erfaringene vi har fra lånekasseaksjonen. Den andre sida er studentenes kamp- erfaringer. Aksjonen understreker at vi ikke lenger finner oss i at staten velter byrdene fra kapitalismens vanskeligheter over på studentene og resten av folket. Vi har valgt kampens vei og vil forsvare oss mot de tiltaka som rammer oss.

Vi styrker vår kampkraft når vi samler oss i en bredere front mot fienden, konsentrerer oss om de ulike angrepa som kommer og sørger for å være kampberedt til de ulike slag som vil komme.

Hvor langt har denne samla kampen mot Lånekassas og statens politikk brakt oss? **Her studentene styrket sin stilling?** Stalin skriver i "Om de russiske kommunistenes politiske strategi og taktikk" under avsnittet "Forsvarets taktikk", at "partiet må ikke forsømme et eneste tilfelle – under forutsetning av at forholdene er fordelaktige for oss – til å tvinge motstanderens til kamp når dette er ufordelaktig for han, holde motstanderens i stadig spenning, skritt for skritt desorganisere og demoralisere hans krefter, skritt for skritt trene proletariatets krefter i kamper som berører deres daglige interesser og dermed mangedoble folkets egne krefter."

Vi veit at lånekasseaksjonen er en liten del av folkets omfattende masseaksjoner i forbindelse med innføringa av momsen. Lønnsoppgjøret vil være den viktigste kampen folket fører for å frigjøre seg fra de byrdene som monopolkapitalen gjennom momsen har

lagt på dem, ved å kreve full kompensasjon for på den måten å bekjempe all moms.

Lånekasseaksjonen vil foreløpig ikke lenger være hovedoppgava på Universitetet. Kampen må nå settes inn mot andre av statens økonomiske tilstrammingstiltak.

Vi vil inntil videre avvente reaksjoner fra Lånekassa. Før vi ikke svar kommer vi igjen – enda flere og enda sterkere. Vi går ikke inn i forhandlinger for å komme fram til kompromiss – krava er øyeblikkelige minimumskrav som ikke kan reduseres. Studentene står fast på krava og vil kjempe for sine økonomiske kår. Sammen med resten av det arbeidende folket fortsetter vi dermed kampen mot all moms.

Under ledelse av Faglig Studentfront, danner vi samla front med arbeiderklassen mot monopolkapitalens framstøt.

TIL KAMP MOT FORVERRA LEVEVILKÅR!

FULL KOMPENSASJON FOR MOMS OG "VANLIG" PRISSTIGNING!

SAMLA FRONT MED ARBEIDERKLASSEN MOT MONOPOLKAPITALENS ANGREP!

FRAM FOR DET MARXIST-LENINISTISKE PARTIET!

«I mange århundrer, ja årtusener, har menneskeheten drømt om å gjøre slutt på all utbytting "med et slag". Men disse drømmene er forblitt drømmer helt til de utbyttede millionmassene over hele verden begynte å slutte seg sammen for å kjempe en langvarig, seig og mangesidig kamp for å forandre det kapitalistiske samfunnet i den utviklingsretning som dette samfunnet naturlig tar. Først da Marx' vitenskapelige sosialisme knyttet behovet sammen med en bestemt klasses kamp, gikk de sosialistiske drømmene over til å bli sosialistisk kamp for millionene. Utenfor klassekampen er sosialismen en tom frase eller en naiv drøm.» (Lenin)

KR. 15,-

FORLAGET NY DAG

oppbrudd

"Når ei avis er kommet vel igang, må den skjøttes samvittighetsfullt og bra. Dette har leserne like stort ansvar for som redaksjonen. Det er svært viktig at leserne sender inn forslag og skriver korte brev og artikler, som viser hva de liker og hva de ikke liker. Dette er den eneste måten man kan sikre avisas framgang."

Mao Tsetung.

OPPBRUDD utgis av Sosialistisk Ungdomsforbund (marxist-leninistene) Studentlag. Adressen er postboks 115, Blindern, Oslo 3. Postgirokonto nr. 20 51 79.

Ansvarlig redaktør: Tor Stian Holte Redaksjonen adresse: Postboks 115, Blindern, Oslo.

Årsabonnement på OPPBRUDD koster kr. 10,-. Abonnementspenger innbetales over postgirokonto nr. 20 41 88, og talongen merkes: "Abonnement OPPBRUDD".

MAG: Hønseflokk eller bevisste anti-leninister?

De færreste har vel lagt merke til "de marxistiske arbeidsgruppene" (MAG) inntog på universitetet.

Det ryktes imidlertid at de har satt i gang en "marxist-leninistisk universitetssirkel" som sies ta sikte på "innføring i marxisme og leninisme". I en stensil som ble spredd tidlig i semestret ble det offentliggjort oversikt over emner og innledere til de forskjellige møtene. Og når man ser at folk som Guttorm Gjessing, Regi Enerstvedt, Einhart Lorenz, Kjell Bygstad etc. skal innføre i ulike aspekter ved marxismen-leninismen, må en i all beskjedenhet få spørre hva som er i ferd med å skje.

Historia har lært oss å være på vakt mot folk som kaller seg marxister og t.o.m. marxist-leninister, og som i sin praksis røper at de ingenting har med hverken marxisme eller leninisme å gjøre. Bernstein kalte seg marxist, men var revisjonist og forræder. Krustsjov kalte seg marxist-leninist, men var revisjonist og forræder. Slike folk er tyverimot borgerskapets beste redskaper for å splitte opp den kommunistiske rørsla og svekke arbeiderklassens kamp. Som revolusjonære kommunister er vi derfor alltid på vakt mot alt som kan undergrave det re-

volusjonære arbeidet. Vi må bekjempe alt ideologisk og politisk ugras.

Det er på denne bakgrunn vi vil analysere MAG som nå har ankommet universitetet. Sjørl om MAG i dag ikke er noen trusel for det revolusjonære arbeidet, kjenner vi revisjonismens og opportunistens fangarmer godt nok til å vokte oss. Organisasjonen MAG blei oppretta i pinsen 1969 av ei gruppe utgatte SF-ere rundt Ole Kopreitan, Svein Johansen og Kjell Bygstad. Venstretrøyta som gikk ut av SF var aldri enhetlig. Det fantes revolusjonære, proletære folk, og det fantes politisk høyreorienterte som var moralsk forarget over SF-ledelsens overgrep mot venstreelementene. Få var godt skolert, og mange hadde feilaktig arbeidsstil og borgerlige og sosial demokratiske vaner og ideer.

De som hadde lært av SF's feil, startet etter bruddet sosialistiske studie og arbeidsgrupper over hele landet. Hovedformålet var å skolere seg i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, samarbeide med andre revolusjonære, utvikle en praksis på grunnplanet og knytte bånd til massene. Men da disse oppgavene ble stilt, falt de borgerlige fra. Bygstad, Kopreitan og Johansen

ville straks lage en landsomfattende organisasjon av alle som brøyt med SF -et norsk VS, en norsk parallell til Venstresosialistene i Danmark. Den "måtte ikke være for snever", men kunne godt stå "på et klart marxistisk grunnlag." Den kunne ha et program som var "like revolusjonært som SUF." For de aller fleste var det imidlertid klart at siden venstretrøyten ikke var enhetlig, ville det være politisk galt å opprette noen ny landsomfattende organisasjon, før en hadde utvikla studier og praksis på grunnplanet.

Proletariatet har ikke noe annet våpen i kampen om makten enn organisasjonen. Proletariatet, som er splittet av den anarkistiske konkurransens herredømme i den borgerlige verden, knuget av tvangsarbeidet for kapitalen og stadig blir kastet ned i den dypeste avgrunn av elendighet og utarming, kan og vil uungåelig bli en uovervinnelig makt bare i og med at dets ideologiske forening gjennom marxismens prinsipper blir styrket ved organisasjonens materielle enhet, som sveiser de arbeidende millioner sammen til arbeiderklassens armé. Denne armeen vil slutte rekkene tettere og tettere sammen, trass i alle siksak-bevegelser og retretter, trass i de opportunistiske frasene til det moderne sosialdemokratiske girondinere, trass i den selvgede lovprisningen av det tilbakefallende sirkelvenen, trass i den intellektuelle anarkismes flitterstas og krimskrams.

Fra "Hva må gjøres?"

Bygstad-gruppa holdt imidlertid på sitt, og sjørl om det ikke ble noen landsomfattende organisasjon, konstituerte en håndfull mennesker seg som Marxistiske arbeidsgrupper (MAG). Ved en slik oppførsel markerte de seg klart og tydelig som bevisste anti-leninister, hvilket de mest framskredne medlemmer har holdt fram med å være.

MAG har dukket opp på universitetet: Kjell Bygstad og Ole Kopreitan har funnet de gamle lesesalsplassene sine, Tor Selstad, Oslo medarbeider av MAG-avisa Vår Mening (Argument) og medlem av det "sosialistiske" (anti-revolusjonære) kandidatstyret i høst, har bevisst forsøkt å etablere MAG-fraksjon i USF, Universitetet SF, og gruppa har nå endelig satt igang "marxistisk-leninistisk" universitetssirkel.

Slik situasjonen er i dag er det et markert revolusjonært oppsving. Dette betyr stadig fler progressive et behov for å studere den revolusjonære teorien, marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. SF og NKP mister for tida massevis av medlemmer og sympatisører. Det er derfor helt i tråd med Bygstad-gruppas konge-på-haugen-

J.V. Stalin om STRATEGI og TAKTIKK

Utdrag fra "Till frågan om de ryska kommunisternas strategi och taktik" 1923.

I. INNLEDENDE BEGREPER.

1. Arbeiderbevegelsens to sider.

Den politiske strategien beskjeftiger seg, liksom taktikken, med arbeiderbevegelsen. Men arbeiderbevegelsen består av to deler: Den objektive eller spontane delen og den subjektive eller ubevisste delen. Den objektive eller spontane delen er den gruppe av prosesser som foregår uavhengig av proletariatets målbevisste og regulerende vilje. Landets økonomiske utvikling, den gamle statsmaktens sammenbrudd, de spontane bevegelsene blant proletariatet og de klasser som omgir det, sammenstøtene mellom klassene osv., - alt dette er foreteelser som utvikler seg uavhengig av proletariatets vilje, det er den objektive sida av bevegelsen. Strategien har ikke noe å gjøre med disse prosessene, for den kan verken oppheve dem eller forandre dem, den kan bare ta dem med i beregningen og gå utifra dem. Dette er det området som undersøkes av marxismens teori og marxismens program.

Men bevegelsen har også en subjektiv, en bevisst side. Bevegelsens subjektive side er en gjenspeiling av de spontane bevegelsesprosessene i arbeiderenes hjerne, det er proletariatets bevisste og planmessige frammarsj mot et bestemt mål. Denne sida av bevegelsen interesserer oss nettopp derfor at den, i motsetning til den objektive sida, helt og holdent er underkasta strategiens og taktikkens retningsgivende påvirkning. Mens strategien ikke er i stand til å endre noe i forløpet av den objektive bevegelsesprosessen, så er anvendelsesområdet for strategien vidstrakt og mangfoldig, når det gjelder området for bevegelsens subjektive, bevisste side. For strategien kan påskynde eller forsinke bevegelsen, rette den inn på den korteste veien eller lede den på villspor langs en lengre og vanskeligere vei, alt etter om strategien er fullkommen eller mangelfull.

Å påskynde eller forsinke bevegelsen, lette den eller bremse på den - det er området og grensene for den politiske strategiens og taktikkens anvendelse.

2. Marxismens teori og program.

Strategien tar ikke for seg studiet av bevegelsens objektive prosesser. Ikke desto mindre må den kjenne dem og vurdere dem riktig, om den ikke vil gjøre seg skyldig i ytterst grove og skadelige feil ved ledelsen av bevegelsen. Det er først og fremst marxismens teori, og dessuten dens program, som tar for seg studiet av de objektive bevegelsesprosessene. Derfor må strategien helt og holdent bygge på de opplysninger som marxismens teori og program har kommet fram til.

Marxismens teori, som studerer de objektive bevegelsene hos kapitalismen i deres utvikling og utdøen, kommer til den konklusjon at styrtinga av borgerskapet og proletariatets maktovertagelse er uungåelig, at kapitalismen utvilsomt kommer til å avløses av sosialismen. Den proletære strategien kan bare betegnes som virkelig marxistisk i det tilfelle at denne grunnleggende konklusjonen av marxismens teori blir lagt til grunn grunn for dens arbeide.

Marxismens program går ut ifra opplysningene fra teorien, og fastsetter den proletære bevegelsens mål, som formuleres på vitenskapelig måte i programmets punkter.

3. Strategien.

Strategiens viktigste oppgave er å fastsette den hovedretningen som arbeiderklassens bevegelse skal gå i, retningen for de avgjørende slag proletariatets skal tildele motstanderen for lettest mulig å nå fram til de målene som er stillt opp i programmet. Strategiens plan er en plan for å organisere de avgjørende støtene i en slik retning at støtene hurtigst mulig leder til størst mulig resultat.

Med andre ord: Å bestemme hovedstøtenes retning innebærer å forutbestemme operasjonens karakter under hele krigsperioden, følgelig å forutbestemme ni-tiendedeler av hele krigens forløp. Der ligger strategiens oppgave.

Den politiske strategiens oppgave består først og fremst i å ta utgangspunkt i de opplysninger som marxismens teori og program gir oss, samt å ta omsyn til erfaringene fra arbeidernes revolusjonære kamp i alle land, og på dette grunnlaget bestemme den riktige hovedretningen for den proletære bevegelsen i ett gitt land under den bestemte historiske perioden.

4. Taktikken.

Taktikken er en del av strategien, den er underordnet og skal tjene strategien. Taktikken har ikke å gjøre med krigen i dens helhet, men med dens enkelte episoder, med kampene, med trefningene. Mens strategien streber etter å vinne krigen eller å fullføre f. eks. kampen mot tsarismen, så streber taktikken etter å vinne den ene eller den andre kampen. Den tar sikte på framgangsrikt å gjennomføre den ene eller den andre kampanjen, den ene eller den andre aksjonen, som mer eller mindre tilsvarer den konkrete kampsituasjonen ved ethvert tidspunkt.

Taktikkens viktigste oppgave er å fastlegge de veier og midler, de former og kampmetoder som best tilsvarer den konkrete situasjonen på et gitt tidspunkt og som sikrest tjener den strategiske framgangen. Derfor bør de taktiske aksjonene og deres resultater ikke verdsettes isolert, ikke med omsyn til den umiddelbare virkningen, men med omsyn til strategiens oppgaver og muligheter.

Med andre ord: Taktikken kan ikke underordnes øyeblikkets kortvarige interesser, den må ikke ledes av omsynet den umiddelbare politiske virkningen og enda mindre må den løsrives fra den faste grunnen og bygge luftslott - taktikken må utvikles i samsvær med strategiens oppgaver og muligheter.

Taktikkens oppgave består framfor alt i at den etter vegledning av strategiens anvisninger om ved at den tar omsyn til erfaringene fra arbeidernes revolusjonære kamp i alle land, fastsetter de former og metoder som best tilsvarer den konkrete kampsituasjonen i ethvert gitt øyeblikk.

II. DEN STRATEGISKE PLANEN.

1. Historiske epoker. Strategiske planer.

Partiets strategi er ikke noe konstant, som er gitt en gang for alle. Den forandres i samsvær med de historiske epokene, de historiske forskyvningene. Disse forandringene kommer til uttrykk ved at det for hver enkelt historisk epoke utarbeides en særskilt strategisk plan, som tilsvarer denne historiske epoken, og forblir i kraft under hele perioden fra den ene epoken til den andre. I den strategiske planen fastsettes retningen for de revolusjonære kreftenes hovedstøt og planen for millionmassenes oppstilling ved den sosiale fronten. Det er nødvendigvis slik at en strategisk plan som passer for en historisk periode med dens særdrag, ikke kan passe for en annen historisk periode med helt andre særdrag. Til enhver historisk epoke svarer en strategisk plan som er nødvendig for denne epoken og tilpasset denne epokens oppgaver.

mentalitet (ønske om å være partipamp) at de tar til å fiske i rørt vann og henger marxismen-leninismen ut som agn. På denne måten forsøker de å trekke til seg progressive for å bruke dem i sin egen organisasjon." Dette gjør de i sosialismens navn.

MAG var fra starten av en hønseflokk (høns marsjerer som kjent ikke i takt) sammensatt av anti-kommunist, trotskister, anarkister og kulturradikale. Men det viste seg under angrepa på Solkom. at den også (ennå) teller endel progressive fagforeningsfolk og anti-imperialister. Mye tyder imidlertid på at de ledene folk er i ferd med å konsolidere seg - ikke bare på et anti-leninistisk grunnlag, men på et klarere anarkistisk/syndikalistisk. Bakgrunnen for at de "studerer"

marxismen-leninismens klassikere er åpenbart for å bli bedre til å angripe marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Lenin sa om slike folk i 1913: "Noen mennesker som ikke er tilstrekkelig oppmerksom på bevegelsene for forberedelse og utvikling av massekampen, er blitt bragt til fortvilelse og anarkisme av den lange utsettelsen med den avgjørende kampen mot kapitalismen i Europa. Vi ser nå hvor kortsynt og feig den anarkistiske fortvilelse er"

Sjørl om MAG ennå er en hønseflokk av mer eller mindre bevisste anti-leninister uten særlig tilslutning, skal vi ikke undervurdere denne gruppa. Opportunisme, revisjonisme og anarkisme har tidligere vært sand i revolusjonsmaskineriet. Bygginga av et revolusjonært kommunistisk parti krever at vi er på vakt.

KJØP OG LES

RØDE GARDE

ORGAN FOR SOSIALISTISK
UNGDOMFORBUND
(MARXIST-LENINISTENE)

Abonnement tegnes ved å sende kr 7.00
til postgirokonto 20 60 66.
Merk talongen "abonnement".

Gruppeabonnement (minst 5 stk.) kr 5.00
pr abonnement.

KLASSEKAMPEN

marxist-leninistisk arbeideravis

Abonnement bestilles fra: KLASSEKAMPEN,
Tveita postkontor, Oslo 6. Postgiro 2066 99

Årsabonnement koster kr.12,-
Halvårsabonnement koster kr. 6,-
Gruppeabonnement gir prisreduksjon.

FSF - en anti-kapitalistisk front

Venstreampenes berserkgang i frontene er tidligere blitt forkåret i Oppbrudd. Etter de mislykte forsøk på å ødelegge Solidaritetskomiteen for Vietnam og Kampen Norge ut av Nato er turen kommet til FSF. Faglig Studentfront har fått styrke gjennom den tilliten den har på grunnplanen, og dette skremmer pampene. Angrepa de kjører ut mot FSF skjer da også i helt tradisjonell stil.

Nå er også FSF blitt et "underbruk av SUF". De andre løgnene som spres om fronten for å bakvaske den og for å forvirre folk, særmerker seg heller ikke denne gangen ved sin oppfinnsomhet. Pampene som aldri sjøl har gjort et dagsverk i FSF har ettersom fronten har blitt sterkere sittet på gjerdet og krangla med seg sjøl: FSF's program har blitt angrepet for at det ikke bygger på "revolusjonær" sosialisme, på samme tid innvendes mot programmet at "det ikke rommer alle". Sjefene i studentvenstre-laget har nå ramla ned på høyresida av gjerdet og gjort seg opp sin mening: FSF er en fagforening for revolusjonære. Hvis dette hadde vært sant, ville FSF avgått ved døden for lenge siden.

Grunnlaget for alle enhetsfronter er at folkets livsinteresser er trua, og at dette er klart synlig. Dette var også bakgrunnen for opprettinga av FSF høsten 1968. Strukturen ved det matematisk-naturvitenskapelige fakultet og ved pedagogisk institutt var alt lagt om til vekttall og små obligatoriske kurs. Ottosenkomiteens angrep trua hele universitetet og mømsen var under planlegging.

Felles for alle enhetsfronter er også at de må ta utgangspunkt i de objektive forholda, og at disse forholda bestemmer frontens karakter.

Hovedmotsigelsen i samfunnet er den motsigelsen som preger hele utviklinga i samfunnet. Under det kapitalistiske systemet går hovedmotsigelsen mellom arbeid og kapital. Kampen mellom disse to sidene driver utviklinga i hele samfunnet framover. Enhetsfrontene defineres ut fra utviklinga av kampen mellom arbeid og kapital til enhver tid. Bare på den måten kan enhetsfronten fylle sin oppgave, som er å samle og mobilisere alle med felles interesser til kamp mot den virkelige fienden.

I Kina, under krigen mot Japan, gikk hovedmotsigelsen mellom den japanske fascismen og dens lakeier på den ene sida,

og det kinesiske folket på den andre. På dette grunnlaget blei det dannet en anti-fascistisk enhetsfront i Kina.

Studentenes enhetsfront i Norge i dag må dannes ut fra en tilsvarende analyse. Hvor går så hovedmotsigelsen på de norske universitetene? Går den mellom alle såkalte "sosialistiske" eller "revolusjonære" og de andre? Nei. En slik tøvete analyse av de subjektive forholda kan aldri definere noen enhetsfront.

Den ene sida av hovedmotsigelsen på universitetet i dag utgjøres av det store flertallet av studenter og lærere som rammes av Ottosenkomiteens strukturasjonalisering og lånekassas politikk. Men Ottosenkomiteen og lånekassa er i seg sjøl ingen årsak til forverringa.

Den andre sida i hovedmotsigelsen er monopolkapitalen, fordi det er dens behov for 3-dobling av akademisk arbeidskraft innen 1985 for å kunne gjennomføre strukturasjonaliseringa, som er årsaken til forverringa. Derfor må FSF være en anti-kapitalistisk front. Uten å slå fast hvem som er fienden kan vi ikke føre noen effektiv kamp mot de tiltaka som rammer oss.

Men det store flertallet av studentene har ennå ikke skjont at disse tiltaka som rammer våre levevilkår er uunngåelige under kapitalismen. De har ennå ikke forstått at

kapitalismen må styrtes og sosialismen innføres. Derfor kan ikke FSF være noen "revolusjonær" eller "sosialistisk" front.

Fordi FSF er en antikapitalistisk og ikke en "sosialistisk" front har den kunnet fylle sin oppgave: å samle alle som rammes til kamp for sine interesser mot den virkelige fienden, monopolkapitalen. Dette forklarer hvorfor fronten har ført antikapitalistiske minimumsparoler, ikke sosialistiske eller revolusjonære maksimumsparoler. Tatt i betraktning alle de ulike retningene som kaller seg "sosialistiske" eller "revolusjonære", vil slike maksimumsparoler for fronten i praksis bety å underordne interessekampen kampen mellom ulike grupper som kaller seg revolusjonære eller sosialistiske. På grunn av mangel på analyse av de objektive forholda, ville en slik front dø raskt p.g.a. sin egen udugelighet, nøyaktig som Sos-stud døde i 1968.

At FSF ikke er sektærisk betyr imidlertid ikke på noen måte at den skal romme absolutt alle studentene. Hvis fronten skal være i stand til å mobilisere studentmassene på konkrete saker, må den sjøl være konsolidert, enhetlig og slagkraftig. Dette er umulig dersom fronten også skal romme dem som i praksis stiller seg på fiendens side og motarbeider studentenes interesser.

Forverringa på universitetet er en del av forverringa i hele samfunnet. Møms, rasjonalisering, renteheving og strukturasjonalisering er våpen som monopolkapitalen bruker både mot arbeidsfolk og studenter. Studentenes forsvarskamp på universitetet er derfor en del av hele folkets kamp mot monopolkapitalen. Studentenes kamp kan derfor aldri bli rein universitetspolitikk.

En slik studentisolasjonistisk linje ville bety vår egen fallitt. Vi kan ikke ramme monopolkapitalen direkte ved å streike slik som arbeidsfolk kan. Derfor er vi til enhver tid avhengig av støtte fra arbeidsfolk. Hvis folkeopinionen mot studentene var negativ, ville det ikke koste staten og monopolkapitalen det aller minste å kneble oss. På den andre sida kan studentene gi arbeidsfolk verdifull støtte i kampen. Derfor er det ikke nok at FSF kan mobilisere studentene til forsvarskamp, derfor må FSF og resten av folket kjempe felles kamp mot felles fiende.

MAO TSETUNG:

Taler på Yenan-konferansen om litteraturen og kunsten.

Utgitt av Sosialistisk Ungdomsforbund (marxist-leninistene).

Bestilles gjennom Sosialistisk Opplysningsråd, Observatorieg. 12, Oslo 1. Pris: kr. 2,50

grunn trakk allmannamøtet studentrepresentantene ut av komiteen, og gikk inn for at lærere og studenter samlet må kreve bevilgninger som stopper forverringa.

Vi ser stadig eksempler på hvordan Ottosenangrepa skjerpes. Tilbak forsøkes gjennomført på nye "lure" måter. Foruten at de økonomiske kår forverres ved senking av lån som i likhet med stipend blir vanskeligere å få, MOMS osv., forsøker staten å få instituttene til å gjennomføre Ottosen-tiltak. Og sukkerbiten er som vanlig større bevilgninger. Staten forsøker å gi inntrykk av at det den mangler nå er opplysninger om de enkelte instituttene. Derfor blir det stadig satt ned komiteer for å utrede hvor mange timer det er ønskelig hver student får undervisning, og hvor mange lærere som er ønskelig til dette.

Dette forsøket på å skape illusjoner er sjølsagt en måte å innføre Ottosen-tiltak på. Fordi lærerne i lengere tid har vært rammet av den økonomiske vanskelige situasjonen på instituttene, kan det være fristende for dem å ty til utredningsarbeid for å løse krisene. Men tidsstudier fører som kjent ikke til økte bevilgninger, men rasjonalisering.

Og denne rasjonaliseringa vil på lengre sikt ramme lærerne i like stor grad som studentene.

Studenter og lærere må alltid være på vakt mot nye Ottosen-framstøt, og slå dem tilbake!

STUDENTENES SOMMERPROGRAM 1970 kommer ut medio mars.

Inneholder sommerens turopplegg og studenttransporter.

STUDENTENES REISEBYRÅ, Universitetssentret, Blindern, Tlf. 46 68 80.

STUDENTSAMSKIPNADEN I OSLO

er studentenes velferdsorganisasjon ved Universitetet og høgskolene i Oslo. Studentsamskipnadens virksomhet omfatter bl. a.: Spisesteder, Universitetsbokhandlene, Universitetsforlaget, Varehus, Daginstitusjoner for barn, Utbyggingsavdeling, Studentbyene på Sogn og Kringsjå, Boligformidling, Studentenes Reisebyrå, Helsetjenesten.

Personalavdelingen (3. etg. Adm. bygn.) står til tjeneste med opplysninger om ledige jobber innenfor Samskipnaden.

Adr.: Universitetssentret, Blindern, Oslo 3
Telefon: 46 68 80
Telegramadr.: «STUDENT»

TIDSTUDIER VED PSYKOLOGISK INSTITUTT

Studentene og lærerne ved Psykologisk Institutt gjennomførte våren 1969 en vellykket aksjon for flere stillinger for å forhindre en sterk forverring.

Situasjonen på instituttet var krisepreget. Mange studenter måtte vente to semestre for å komme inn på et obligatorisk kurs. En krisekomite hadde konkludert med at instituttet straks trengte 20 nye stillinger for å opprettholde en skikkelig undervisning. Det Akademiske Kollegium ville i stedet for å sende kravet om ekstraordinære bevilgninger direkte til departementet, arrangere et show-møte med byråkrater og TV for å "diskutere" krisa.

Etter et gigantisk allmannamøte gikk 4-500 studenter og flertallet av lærerne til show-møtet for å begrunne det enstemmige allmannamøtevedtaket: boikott av møtet. Kollegiet henstilte til departementet å bevilge stillingene. Senere i semestret ble flesteparten av de 20 stillingene innvilget.

Den økonomiske krisa ved instituttet var sjølsagt et eksempel på hvordan monopolkapitalen gjennom staten vil betale minst mulig for den arbeidskrafta de har behov for. En lærdom av aksjonen var at studenter og lærere kan hindre en forverring ved samlet å gå til kamp for sine krav.

På denne tida var analysen av Ottosen-framstøta mangelfull. Særlig på institutter hvor angrepa ikke hadde vært så lett synlige hersket det illusjoner om at man hadde en del tid før angrepa kom. Mange opplevde ingen umiddelbar trusel. Dette gjaldt ikke minst ved Psykologisk Institutt.

Derfor førte den vellykkete aksjonen til en offensiv stemning ved instituttet. Det hadde vist seg at det nyttet å aksjonere samlet mot forverring, og mange lærere og en del studenter mente at nå var det mulig å reformere hele instituttet.

Reformdiskusjonen nådde sitt topp-punkt på det såkalte Svenkerud-seminaret, hvor en del lærere og studenter diskuterte reformer på et høyfjellshotell. Etter dette ebbet reformstemningen forholdsvis fort ut, men før den døde helt hen, var det blitt dannet en reformkomite. Den bestod av 4 lærere og 4 studenter. Lærerne hadde ikke noe mandat, mens allmannamøtet ga studentene et anti-Ottosen-mandat.

Men er det mulig å føre en effektiv kamp mot Ottosen-angrep i en reformkomite?

Arbeidet i komiteen i høst ga svar på dette spørsmålet.

Et av hovedpunktene komiteen tok opp var grunnfag. Diskusjonen her ble konsentrert

om idelle studieopplegg, pensum, eksamen, undervisning osv. Samtidig skjedde det en forverring på grunnfag. Ved begynnelsen av dette semestret ble det klart at det var en krise. På grunn av at fakultetets søknad om bevilgning til hjelpelærere var blitt beskåret med 2/3 av departementet, er seminarer og kollokvier blitt sprenget, og det er nesten ikke penger til oppgaveretting.

Med andre ord: Komiteen har ikke tatt sitt utgangspunkt i de konkrete problemene studentene står overfor, men i ideelle studieforhold uavhengig av bevilgningsspørsmål. Det er viktig å være klar over at dette ikke i særlig grad skyldes personene som har sittet i komiteen, men opplegg og ramme for den, som igjen skyldes den tidligere mangelfulle analysen av Ottosen-angrepa.

Komiteen har vist hvordan reformarbeid virker avledende og gir illusjoner om hvilken situasjon vi står i. I stedet for å konsentrere seg om nye former for Ottosen-angrep, blir diskusjonsmøtet idelle opplegg uten basis i de konkrete forholda. På denne bak-

REVOLUSJONENS FIENDER PÅ FULL RETRETT

De reaksjonære og pampene blant reformistene og revisjonistene har ennå ikke kommet til hektene etter nederlaget i Studentersamfundet. På vårens 3 første lørdagsmøter, som har tatt for seg Klasse-samarbeid, Klassestatens voldskaraktær, og parlamentarismen - en form for borgerskapets diktatur, har RØD FRONT's talsmenn stått uimotsagt. Høyrefløyen har ikke klart å mobilisere sine egne, selv ikke til de møter de annonserte sitt nærvær på. Sossefronten er avgått ved døden.

Den anti-revolusjonære "taktikken" har gått ut på at:
1) Man trekker seg ut av debatten, og
2) erklærer deretter møteopplegget for "ensidig" og "kjedelig", fordi en sjøl ikke klarer (eller tør) å framlegge sine synspunkter. Retretten dekkes av forskjellige former for formel prosedyrer.

På siste lørdagsmøte, om "Det parlamentariske demokratiet - en form for borgerskapets diktatur" - et emne som skulle interessere våre "demokrater", måtte de reaksjonære ty til usannheter som påskudd for å boykotte debatten. Einar Bratsets foredrag skulle være direkte "innenatlesning" av Bo Gustafssons artikkel om

"Stemmeretten under kapitalismen". Poenget blei slått stort opp i borgerpressen. (Dagbladet og Aftenposten).

Det er sjølsagt lett å påvise at påstanden er gal. En annen sak er at et foredrag om dette emnet nødvendigvis må gå på de hovedpunktene som Bo Gustafssons utfyllende artikkel. Når de reaksjonære nå innfører en ny taktikk: å la sin deltakelse i debatten av graden av likhet foredraget måtte ha med hva andre har sagt eller skrevet, så er ikke dette annet enn et latterlig skalleskjul for at de ikke har saklige argumenter å stille opp mot foredragsholderne.

Men om de reaksjonære og reformistene har gitt opp kampen i Kroa, fører de den desto sleipere utafør: i økonomistyrer. Der har reformistene og sosialdemokratene rottet seg sammen med den reaksjonære formannen og skåret ned RØD-FRONT-styrets økonomiske ramme, for å legge hindringer i veien for gjennomføringa av programmet. Håkon Nygaard og Lars Alldén går i økonomistyrer hand i hand for å knekke de revolusjonære. Derfor må vi ikke slappe av i kampen mot reformistpampene og de reaksjonære sjøl om de ikke tør vise ansikt i Kroa. Vi må kjempe mot dem der de rammer oss.